

Den gamle Dame var i Vinterens Løb ganske gaaet ham af Minde. Han huskede knap nok længer, hvordan han før sin Rejse, fristet dertil af den listige Djævel »Onkel Heinrich«, havde omgaaedes med Planer om at benytte sig af dette stakkels Kvindemenneskes Venskab til at erobre sig et adeligt Navn og en Barontitel. Hans Udvikling havde i den mellemliggende Tid ført ham saa langt bort fra al saadan Tragten efter blot ydre Glans og Storhed, at han nu ganske skamfuld tænkte tilbage derpaa som paa en barnagtig Forvildelse.

I sin Trang til at tale med et Menneske og igen høre det danske Sprog besluttede han sig til at opsøge Baronessen. Han fandt hende i et af Byens eleganteste Hoteller, hvor hun boede sammen med sin Søster, Hofjægermesterinde Prangen. De to Damer var kommen dertil for et Par Dage siden og opholdt sig her paa Gennemrejse til Italien.

Baronessen syntes ikke at have haft stort Udbytte af sin næsten aarlange Kur paa den tyske Afvænningsanstalt. Ansigtet havde ganske vist mistet noget af sin blussende Rødme, Mimiken var mere behersket, Hænderne roligere. Men hendes Tale var lige forvirret og springende og røbede de svækkede Aandsevner. Sin besynderlige Kærlighed til Per havde hun bevaret ganske uforandret. Hun var i sin Gensynsglæde lige ved at